

MOSCOW STATION

Marti Petersonová vedla v Moskvě stresující dvojí život. Na americkém velvyslanectví pracovala na značně vytížené pozici, a to pět dní v týdnu, osm hodin denně. Velvyslanectví tehdy zaměstnávalo desítky sovětských pracovníků, přičemž Petersonová se dnes a denně stýkala s osmi z nich, všechno ženami, potenciálními informátorkami KGB. Petersonová vykonávala své úkoly svědomitě, do práce chodila načas a po skončení pracovní doby si občas vyšla ven s jinými svobodnými muži a ženami z personálu velvyslanectví. Vše, co ve svém bytě měla – oblečení, kabelky, boty, nákupní tašky, dopisy z domova, hudba a knihy – svědčilo o tom, že zde bydlí mladá zaměstnankyně amerického velvyslanectví. V poledne si však často někam odskočila s tím, že jde na oběd, přičemž ve skutečnosti strávila hodinu v budově moskevské rezidentury CIA, kde psala hlášení nebo připravovala tajné operace. V noci a o víkendech pak kontrolovala a fotografovala místa schůzek, předávala či přebírala balíčky pro agenty a obstarávala komunikaci s agenty, přičemž si neustále dávala pozor, zda ji nesleduje KGB. Její vyčerpávající život byl jako rozdělená obrazovka: přes den vykonávala běžnou praxi typického zaměstnance velvyslanectví, zatímco po zbytek dne pracovala naplno pro CIA. Tyto dvě role musely být zcela oddělené – první musela být přesvědčivá, druhá neviditelná.

Petersonová byla první ženou ve funkci řídicího důstojníka moskevské rezidentury CIA. Na tuto pozici ji dosadil její šéf Robert Fulton, který počítal s tím, že KGB si ženy nebude všímat, neboť tuto roli tradičně zastávali pouze muži. Fulton, který měl v té době čtyřicet devět let, svou dosavadní kariéru zasvětil stínovému boji proti komunismu. V korejské

válce sloužil coby důstojník vojenské zpravodajské služby a v roce 1955 se přidal k CIA. Později se podílel na špionážních operacích ve Finsku, Dánsku, Vietnamu, Thajsku a Sovětském svazu. Špionáž byla jeho životem. Pro Petersonovou byl velkou oporou. Během oběda na ni trpělivě čekal na pobočce, vždy k ní byl pozorný a učil ji nejrůznější špionážní praktiky. Měl jiskru v oku a nikdy se nebral příliš vážně.

Když v roce 1975 přijela Petersonová poprvé do Moskvy, bylo jí třicet let a právě se dostávala ze svého soukromého pekla smutku a nejistoty. Ve svých dvaceti letech doprovázela do Laosu svého manžela Johna Petersona, který zde během vietnamské války řídil polovojenské operace CIA. Dne 19. října 1972 byl John zabit, když jeho vrtulník sestřelily jednotky protivníka. Tato ztráta ji zcela zdrtila a nějakou dobu se cítila doslova ztracena, neboť na ni doléhaly i protiválečné protesty ve Spojených státech. Nakonec se rozhodla jít v Johnových stopách a v roce 1973 vstoupila do služeb CIA. Byla dcerou obchodníka z Connecticutu s humanitním vzděláním, dítětem studené války se živými vzpomínkami na školní nácviky chování pro případ leteckých útoků. Spíše než nějaká ideologie ji poháněl nezdolný duch a optimismus. Když jí jeden z jejích přátel nabídl možnost zapojit se do tajných operací, neváhala ani chvíli. Petersonová byla atraktivní, svobodná žena a Fulton to tipoval správně: když dorazila do Moskvy, KGB vůbec neodhalila, že se jedná o zpravodajskou důstojnici.¹

Moskevská pobočka CIA, která se tísnila v jedné místnosti v sedmém patře velvyslanectví, byla jediným místem, kde Petersonová mohla být sama sebou. Mimo ni musela striktně dodržovat přísná pravidla své krycí identity – s ostatními zaměstnanci CIA se nemohla nikterak společensky stýkat, ba ani s nimi posedět v kavárně velvyslanectví, neboť všude kolem byli sovětští zaměstnanci ambasády, kteří mohli informovat KGB. Jakmile však byla v bezpečí pobočky CIA, mohla se uvolnit, vydechnout a otevřeně mluvit. Před odjezdem ze Spojených států podstoupila kurz CIA, kde se kupříkladu učila, jak předávat agentům zprávy v pytlíku, který vyhodila z jedoucího auta na krytém parkovišti obchodního domu

Hecht v severní Virginii. Školení zvládala bez problému, reálné operace však byly mnohem obtížnější. První týdný v Moskvě se učila orientovat se v ulicích metropole, kterými často v doprovodu své kamarádky křižovala ve svém hranatém žigulíku.

Malý radiopřijímač z dílny CIA umožňoval řídicím důstojníkům v terénu monitorovat vysílání sledovacího týmu KGB. Petersonová nikdy nic nezachytila. Muži z rezidentury jí záviděli schopnost pohybovat se po městě svobodně bez omezení. Petersonové bylo jasné, že někteří z nich si myslí, že si prostě jen žádného sledování nevšimla. Byla odhodlána prokázat své schopnosti, zároveň ji však samotnou sžíraly pochybnosti. Je možné, že by si skutečně nevšimla, že ji KGB pozoruje z okna toho bytového domu, nebo že by to snad byl ten policista v budce na té křižovatce? Bylo by mnohem jednodušší to vzdát a říct, že je pod dohledem, než se snažit dokázat, že tomu tak není. Nikoho však nikdy nezahlédla a to jim také pokaždé řekla. Při pořizování snímků míst pro případné umístění mrtvých schránek či tajné schůzky Petersonová často používala Johnův fotoaparát Nikon SLR s širokoúhlým objektivem. Nikdo se jí na ulici při tom nikdy nezeptal, co tam dělá.²

Když Petersonová dorazila do moskevské pobočky CIA, byla operace Ogorodnik již v plném proudu. Nový špión dostal krycí jméno *cktrigon*, přičemž počáteční písmena CK značila sovětskou divizi. Poté, co se Ogorodnik vrátil z Bogoty zpět do Moskvy, byl přiřazen na pozici na sovětském ministerstvu zahraničí. Byť se nejednalo o nikterak významný post, měl přímý přístup k tajným kabelogramům sovětských ambasád po celém světě. CIA si nemohla přát víc. Po určité době jí začal Ogorodnik pravidelně předávat tajné dokumenty ministerstva. Skvěle se naučil používat T-50, jeho fotografie byly vždy zaostřené a správně vycentrované. Přesně se řídil pokyny, na kterých se dohodl se CIA v Bogotě a které mu v případě potřeby kontaktovat svého řídicího důstojníka velely zaparkovat auto mezi 7:00 a 7:15 před domem své matky.

Jednou, když dal Ogorodnik opět znamení, že je připraven předat balíček, šel jej převzít Fulton osobně. Bez jakékoliv známky nervozity dal

do auta svého psa Goliáše a vyrazil směrem k zalesněnému kopci nedaleko Moskevské státní univerzity. Cestou si Fulton všiml, že je mu v patách poněkud ospalý sledovací tým KGB. Do onoho lesa chodíval se psem na procházku často, takže jej ani ten den nepodezřívají z něčeho neobvyklého. Když Fulton otevřel dveře auta, pes okamžitě vyrazil do borového lesa, Fulton za ním. Po chvíli se pes vymočil na strom, bohužel přesně na ten, kde byl schovaný balíček. Fulton jej rychle popadl a nacpal ho do kapsy kabátu, aby KGB neviděla, co se děje. Donesl ho domů, ale neotevřel, neboť měl podezření, že mu KGB nainstalovala do bytu kameru. Otevřel ho až druhý den ráno v kanceláři pobočky. Obsahoval deset svitků filmu a jednu zprávu.³

V roce 1976 se začaly věci poněkud komplikovat. Z neznámých důvodů Ogorodnik v únoru a březnu nereagoval na signály. V dubnu pak v rámci své první operace v Moskvě dostala Petersonová za úkol zanechat jeden balíček v mrtvé schránce, která se nacházela u paty sloupu veřejného osvětlení. Pečlivě sestrojený balíček z dílny technických operací CIA vypadal jako zmačkaná krabička od cigaret, uvnitř však byl miniaturní foťák, svitek filmu a zpráva. Petersonová balíček šikovně odložila v momentě, kdy zároveň předstírala, že si upravuje botu. Celá zmrzlá a plna úzkosti pak ještě dle plánu moskevské rezidentury chodila ulicemi Moskvy, načež se vrátila na místo, aby zjistila, zda si adresát balíček převzal.

Stále tam byl. Ogorodnik nepřišel. Vzala jej tedy a v obavách a nejistotě zamířila domů.

Když 21. června vyrazila Petersonová na další misi, nesla nejdůležitější balíček, jaký kdy CIA pro Ogorodnika připravila: obsahoval sebevražednou pilulku, o kterou kdysi žádal. Uvnitř velkého dutého polena byla ukryta dvě zcela identická černá plnicí pera: jedno obsahovalo kapsli kyanidu, druhé ukrývalo miniaturní fotoaparát T-50. Kyanidová kapsle byla křehká, bylo snadné ji promáchnout skousnutím. Petersonová balíček položila ke sloupu pouličního osvětlení v jedné zalesněné oblasti a rychle místo opustila. Zanedlouho dorazil Ogorodnik, sebral balíček a na jeho místě zanechal cosi, co vypadalo jako zmuchlaná krabice

od mléka upatlaná hořčicí – ta měla evokovat zvrátky a odradit tak případné náhodné nenechavce. O hodinu a půl později se Petersonová ke sloupu vrátila, sebrala krabici mléka, rychle ji vložila do plastového sáčku v kabelce a šla k nedaleké autobusové zastávce. Byla radostí bez sebe. Dle domluvy pak měla na autobusovou zastávku nakreslit rtěnkou tenkou červenou čáru jako potvrzení, že Ogorodnikův balíček převzala. Jak však byla celá rozrušená, zatlačila na rtěnku příliš silně, ta se jí rozpadla v ruce a na skle zastávky zanechala červenou skvrnu. Díky úspěšné směně pociťovala nával adrenalinu, měla z ní však i divný pocit. Cestou domů neustále přemýšlela o Ogorodnikovi. Nikdy se s ním nesetkala osobně. Musel se cítit strašně sám. Napadlo ji, jestli se bojí zatčení. Našel by odvahu použít sebevražednou pilulku? Co kdyby si mylně myslel, že se blíží konec a spáchal sebevraždu předčasně?⁴

Později v roce 1976 Ogorodnik své pero s kapslí kyanidu vyhodil v návalu paniky, když si myslel, že jej odhalili. Požádal CIA o další. Petersonová připravila její doručení stejným způsobem na stejném místě. Ale tentokrát, hodinu před tím, než měl balíček v lese vyzvednout, uviděla Petersonová Ogorodnika jet v autě, právě když se blížila k parku. Podle SPZ poznala, že je to jeho auto, více ji však znervózňoval pohled na ženu s copem na straně spolujezdce. Kdo to byl? Petersonová se ukryla v lese a celá napjatá bez hnutí čekala. Ve smluvenou hodinu se Ogorodnik objevil, sám s aktovkou v ruce, a sebral poleno. „Cop“ nikde neviděla.

Během dlouhých, temných zimních měsíců, kdy byla práce ještě náročnější než obvykle, se Petersonová snažila odreagovat během na lyžích v lesích za městem. Les také moskevská pobočka CIA zvolila jako místo mrtvé schránky pro Ogorodnika. Ten dal znamení, že v sobotu 29. ledna 1977 v 9:00 zanechá na daném místě poblíž jednoho balvanu balíček. Petersonová se s místem předem seznámila z náčrtu.

V den plánovaného předání Moskvu zasáhla silná sněhová bouře. Petersonová vyrazila ven z města. Během cesty neviděla prakticky nikoho. Auto pak zaparkovala u lesa a po chvíli v něm na běžkách zmizela. Balvan, velký jako Volkswagen, byl zcela zasypán sněhem. Doufala, že

alespoň zahlédne Ogorodnikovy stopy, sníh však byl nedotčený jako cukrová poleva. Nikde ani živáčka. Petersonová se snažila balíček najít, ale bezúspěšně. Byla si jistá, že tam někde musí být; třeba ho Ogorodnik nechal na špatné straně balvanu. Pustila se dokonce i do kopání – nic však nenašla. V rostoucím zoufalství odhrabávala a pečlivě prosévala každý kousek sněhu kolem balvanu.

Žádný balíček tam prostě nebyl. Petersonová se zcela vyčerpaná vrátila domů.

Pár dní předtím tankoval šéf moskevské rezidentury Fulton u čerpací stanice, kterou běžně používali diplomaté a ostatní cizinci pobývající v Moskvě. Byl to jen jakýsi malý přístřešek, před ním pár pump a ruský nápis „Zákaz kouření“. Když pak v 6:00 Fulton nasedl zpátky do svého auta, čekalo za ním nejméně pět dalších vozidel. Jejich řidiči stáli venku a povídali si.

Když Fulton otevřel dveře auta, přistoupil k němu jakýsi muž a anglicky jej oslovil: „Vy jste Američan? Rád bych s vámi mluvil.“

Fulton si toho muže všiml až ve chvíli, kdy promluvil. Řekl mu, že to není úplně ideální místo na rozhovor, a zeptal se ho, co chce.

„Ach, tak místo se vám nelíbí?“ odvětil onen muž značně afektovaně, jako by předem věděl, co mu na to Fulton řekne. Přepnul do ruštiny a se slovy „S dovolením“ se mírně naklonil do auta a na sedadlo položil složený kus papíru. Až tehdy si Fulton uvědomil, že muž ten papír celou dobu držel v dlani a že zjevně měl vše pečlivě promyšlené.

Celá ta akce netrvala více než patnáct sekund. Poté muž odešel z čerpací stanice a zmizel v jedné z bočních ulic. Fulton zamířil zpátky na pobočku. Celou cestu si nevšiml, že by jej někdo sledoval.⁵

Jakmile byl Fulton v bezpečí své kanceláře, pečlivě si prohlédl onen papírek. Na obou stranách byl rusky psaný vzkaz, který byl vložený do druhého, nepopsaného listu. Fulton ihned poslal na ústředí CIA telegram, kde muže stručně popsal: mohl mít kolem šedesáti, na výšku asi metr sedmdesát, na sobě měl „tmavý kabát a kožešinovou čepici, typický Rus“. Fulton také poznamenal, že jeho auto bylo v danou chvíli na čerpací

stanici jediné, které mělo americkou SPZ. Na závěr dodal, že muž podle všeho „čekal, až se objeví Američan“ a že v žádném případě „nejevil známky nervozity“ a že měl zjevně vše dobře promyšlené“.

Ve vzkazu stálo, že jeho pisatel chce „probrat určité věci“, které jsou „přísně důvěrné“, a to pouze s „americkým důstojníkem k tomu oprávněným“. Ze vzkazu nebylo nijak zřejmé, o koho se jedná, ani o čem chce hovořit, obsahoval však podrobný plán dalšího kroku, kde navrhoval buď schůzku ve stanici metra, nebo v některém z jeho vozů.⁶

Fulton měl zlou předtuchu. Stávalo se, že sovětsíti občané předávali Američanům vzkazy, a řada amerických diplomatů, kteří v parném létě nechali pootevřená okénka svých aut, našli na sedadlech vzkazy, které jim někdo vhodil dovnitř. Fulton se však naučil být opatrný. KGB se často pokoušela vlákat důstojníky CIA do pastí. Někdy byla jejich snaha natolik okatá, že ani nebylo třeba dál se věcí zaobírat, někdy však jejich intriky bylo těžší odhalit. Když se jim pak podařilo důstojníka CIA vylákat na schůzku, byl dotyčný zatčen, prohlášen za nežádoucí osobu a vyhoštěn.

Moskevská pobočka koordinovala každý svůj krok s ústředím. Ve svém hlášení Fulton tehdy poznamenal, že vzkaz muže z čerpací stanice obsahoval „pečlivě promyšlený“ plán schůzky, avšak jen málo detailů. Vzkaz byl podle něj „konspirační, což by mohlo ukazovat na někoho se zkušenostmi ze zpravodajského prostředí“, napsal. Podotkl, že si je „velmi dobře vědom“ toho, že by se mohlo jednat o provokaci KGB, a proto si chtěl utvořit lepší představu o tom, co má onen muž za lubem. Fulton dále navrhoval muže kontaktovat s tím, že by měl zájem o variantu „vagón“, nikoliv o osobní schůzku. Chtěl se tak pojistit pro případ, že by se skutečně jednalo o akci KGB.

Zároveň však Fultona smělý plán neznámého fascinoval. Vzkaz zněl autenticky. Fultona napadlo, že pokud by udělal první krok on, třeba by se neznámý ozval s dalšími informacemi. V navrhovaný čas zajel na místo, které muž zmínil ve vzkazu, nikde ho však neviděl. Ústředí následně vyjádřilo obavy, že by se přece jen mohlo jednat o past a že nic dalšího nemá ve věci podnikat.⁷

Dne 3. února se onen muž znovu objevil. Tentokrát přistoupil k Fultonovu autu na jedné ulici v těsné blízkosti velvyslanectví v 19:00, krátce po setmění. Shodou okolností Fulton v tu chvíli v autě jen seděl se zapnutým motorem. Nedaleko měla své stanoviště sovětská policie-milice, auto však kryla vysoká kupa sněhu odhrnutého z ulice. Muž se sehnul k okýnku řidiče a zaklepal na něj. Když Fulton okénko stáhl, muž vhodil do auta další vzkaz. Pak se otočil a odešel. Nikdo ho nesledoval.

Ve vzkazu muž opět vybízel ke schůzce a navrhoval znamení, kterým měla CIA v případě zájmu schůzku následující večer potvrdit – stačilo, aby Fulton zaparkoval své auto v nedaleké ulici. Ve svém hlášení pro ústředí Fulton konstatoval, že mužovy motivy jsou „stále nejasné“, a proto ani na návrh nikterak nereagoval.

O dva týdny později, dne 17. února, když Fulton kolem 18:45 opustil budovu velvyslanectví a zamířil ke svému autu, všiml si, jak z telefonní budky ve stínu nedalekého činžovního domu vychází jakýsi muž. Fulton se právě chystal nasednout do auta, když k němu muž přistoupil.

„Co chcete?“ zeptal se Fulton.

Muž jen řekl, že chce předat další vzkaz. Poté vhodil do auta složený dopis, otočil se na podpatku a rychle zmizel. Nikoho dalšího si Fulton v okolí nevšiml, nasedl proto do auta a klidně jel domů. Nikdo ho nesledoval.

Když pak dopis otevřel, našel v něm čtyři ručně psané stránky. Druhý den ráno poslal na ústředí jejich hrubý překlad. Neznámý v nich vyjádřil pochopení, proč stále ignorují jeho opakované žádosti o schůzku. „Mé aktivity vám mohou připadat podezřelé,“ řekl a dodal, že dobře chápe obavy CIA z cílené provokace KGB. Kdyby však mé úmysly nebyly čisté, dodal, dávno už byste to poznali. Dle svých slov neměl v úmyslu žádný podraz. „Jsem inženýr a ne specialista na tajnosti,“ přiznal a příslibil, že aby rozptýlil nedůvěru CIA, poskytne o sobě více informací. Náležal však, aby s jeho další zprávou zacházeli velmi opatrně. „Pracuji v uzavřeném podniku,“ svěřil se v dopise, čímž zjevně myslel tajné sovětské zařízení, pravděpodobně související s obranou či vojenskými operacemi. Aby

vůbec mohl vzkazy předat, pokračoval, musel celé hodiny stát na různých místech a najít ten správný okamžik pro předání, což bylo časově náročná a stresující řehole. V závěru dopisu pak CIA naléhavě prosil, aby mu jeho snahu trochu zjednodušila a následující pátek si vyzvedla na smluveném místě další vzkaz.

Fulton tehdy požádal ústředí CIA o svolení jeho žádosti vyhovět. Mužova houževnatost na něj udělala značný dojem. Ve svém hlášení vyjádřil přesvědčení, že zaparkovat auto na ulici a pouze čekat, až mu někdo vhodí oknem obálku, neznamená žádné větší riziko. Ten muž „to v podstatě už udělal dvakrát“, napsal tehdy, takže pokud by KGB chtěla, mohla je sebrat již dříve.

Fulton si uvědomoval, že ústředí bude i nadále na pochybách. Klidně se mohli ptát, jak je vůbec možné, že si nějaký Rus v Moskvě bez jakékoliv cizí pomoci našel šéfa místní pobočky CIA? V době předání prvního lednového dopisu právě Spojené státy vykazaly z Organizace spojených národů důstojníka KGB, nemohlo se jednat o nějakou léčku ve snaze o odvetu? Přes všechny tyto obavy měl Fulton pocit, že onomu muži mohou věřit. Se svými pocity se svěřil ústředí s tím, že je přesvědčen, že si je ten muž na oné diplomatické čerpací stanici vybral jen shodou okolností, nejspíš si zapamatoval poznávací značku vozu a nebylo tedy „nic neobvyklého“, že se je i nadále držel. Fulton dodal, že „za žádných okolností“ by nesvolil ke schůzce na místě, které by mohlo být pastí.⁸

Ústředí však bylo opatrné a i nadále Fultonovi přikázalo zdržet se jakýchkoliv kontaktů s neznámým.

Jen o pár měsíců později, v květnu 1977, muž Fultona oslovil počtvrté. Nějakou dobu se skrýval v telefonní budce poblíž Fultonova auta a v ruce měl balíček. Fulton však nedaleko zahlédl hlídku KGB a balíček si nevezal.

Aby upoutal jeho pozornost, zabašil muž na Fultonovo auto.

Dle instrukcí ústředí jej Fulton ignoroval.⁹

V létě pak Fultonova služba v Sovětském svazu dospěla ke konci. Novým šéfem moskevské rezidentury se stal Gardner „Gus“ Hathaway, který do její činnosti vnesl jiný styl. Vyrostl v jižní Virginii a nikdy neztratil

jistý lehký přízvuk vyznačující se především zvučnou výslovností písmena r či jeho džentlmenské způsoby, navíc v kombinaci se silným smyslem pro poslání. Tehdy třiapadesátiletý Hathaway pracoval koncem 50. let pro CIA v Berlíně a později také v Latinské Americe. Byl velmi odhodlaný a projevoval velký zápal pro špionážní operace.

Celou dobu od jara do počátku léta roku 1977 se moskevská pobočka CIA potýkala v případě Ogorodnik s obtížemi. V únoru mu zanechali další vzkaz v dutém polenu, Ogorodnik se však vůbec neukázal. V dubnu dle plánu zase on předával tajnou zprávu, když ji však pracovníci technického oddělení pobočky otevřeli, došli k závěru, že ji sestavil někdo jiný. Zdálo se, že i jeho fotografie, které jinak bývaly obvykle bezvadné, jsou značně odbyté.

Hathaway se chtěl s Ogorodnikem spojit a vrátit celou operaci do správných kolejí. Prostřednictvím kódovaného krátkovlnného rozhlasového vysílání poslala CIA svému agentovi zprávu, kde mu nařídila zanechat znamení v podobě malé červené skvrny na značce přechodu pro děti pro případ, že bude chtít předat další tajnou zasilku.

Když Petersonová časně ráno dne 15. července 1977 jela kolem zmíněné dopravní značky, všimla si, že znamení tam je, něco se jí však nepozdávalo. Skvrna byla výrazně třešňově rudá, jako by si s ní někdo záměrně pořádně vyhrál. Skutečný agent na něco takového čas nemá. Šla tedy na pobočku a sdělila ostatním, co viděla. Znamení tam bylo, to ano, ale vypadalo divně. Petersonová nadnesla, že další balíček by měl do mrtvé schránky umístit někdo jiný. Z posledních událostí měla stažený žaludek. Až příliš propracované znamení mělo být pro Hathawaye varováním, ten však ničeho nedbal. Toužil v operaci pokračovat.

Onoho dne Petersonová odpracovala svou obvyklou pracovní dobu ve své krycí práci. V 18:00 se stavila do pobočky CIA a v Hathawayově kanceláři zkontrolovala operační plán. Poté šla domů, oblékla si pohodlnou letní halenku, obula sandály na platformě a své blond vlasy si stáhla dozadu. Nikdy nevypadala jako Ruska, ale chtěla co nejvíce splynout s davem. Pomocí suchého zipu si k podprsence připojila malý radiopřijímač

z dílny CIA, jehož účelem bylo detekovat vysílání KGB. Připojila k němu nenápadnou krční anténu a do ucha si vložila maličké bezdrátové sluchátko, které zcela zakryla svými vlasy.

Poté vyrazila na dlouhou, klikatou projížďku Moskvou, jejímž smyslem bylo odhalit případné sledování ze strany KGB. Následně své auto zaparkovala nedaleko metra, nastoupila do jedné ze souprav, třikrát přestoupila, až nakonec vystoupila u sportovního stadionu právě v momentě, kdy z něj proudil dav lidí po skončeném fotbalovém zápasu. Vmísila se do davu, se kterým konečně dorazila k mrtvé schránce, která byla umístěna v malé kamenné věži na železničním mostě přes řeku Moskvu.

Vystoupala čtyřicet schodů a dostala se tak až k místu, kde již několikrát zanechala pro Ogorodnika balíček. Ve své kabelce měla kus drolivého černého asfaltu s tajným prostorem, do kterého ukryla zprávy a miniaturní fotoaparát pro Ogorodnika. Ve 22:15, tedy v čase, kdy se v letní Moskvě ještě ani nezačalo pořádně stmívat, vložila Petersonová kus asfaltu do úzkého čtvercového okna kamenné mostní věže a přesně na délku paže ho zatlačila dovnitř. Začala sestupovat po schodech, když vtom uviděla, jak se k ní ženou tři muži v bílých košilích. Nebylo kam utéct a do řeky se jí skákat nechtělo. Když ji muži popadli, pocítila nával zlosti. Vedle nich zastavila dodávka a z ní vyskákali další muži. Petersonová jednoho z nich pořádně nakopla, brzy ji však přemohli a svázali. Jeden z agentů KGB začal fotografovat s bleskem. Když ji poté prošacovali, objevili radiopřijímač, nevěděli však, jak rozepnout suchý zip. Vzápětí našli ve věži i onen kus asfaltu. Petersonová se začala hlasitě dožadovat svých práv coby americké občanky s tím, že chce spojit s ambasadou, že ji nemohou jen tak zatknout. „Pusťte mě!“ křičela. Jeden z agentů KGB řekl: „Prosím, nekřičte tak.“ Petersonová neustále opakovala telefonní číslo amerického velvyslanectví. Nakonec se jim přece jen podařilo odepnout radiopřijímač z podprsenky a najít krční anténu. Vůbec však neodhalili bezdrátové sluchátko.

Petersonová byla převezena do Lubjanky, budovy velitelství KGB, kde byla vyslýchána. Když přinesli kus asfaltu, zamrazilo ji v zádech. Jeden

z techniků odšrouboval čtyři šrouby s levotočivým závitem, sundal víko tajné dutiny a postupně z ní za dohledu vyšetřovatele vytahoval jednotlivé předměty. Byla mezi nimi zpráva pro Ogorodnika vytištěná drobným písmem na 35mm filmu, kontaktní čočky a roztok, několik ruliček rublů a šperky se smaragdy. Když technik vytáhl černé plnicí pero, hlavní vyšetřovatel mu ostře poručil pero položit a vůbec se jej nedotýkat. Z jeho tónu bylo zřejmé, že ví o kapsli s kyanidem, kterou CIA dala Ogorodnikovi. Petersonová sice věděla, že toto pero ve skutečnosti ukrývá fotoaparát a ne kapsli s kyanidem, velice rychle však z chování vyšetřovatele usoudila, že Ogorodnik byl dopaden.

Propuštěna byla až v noci, což byl obvyklý postup v případě zatčení osob podezřelých ze špionáže. Vyzvednout ji přijel pracovník velvyslanectví z oddělení pro konzulární záležitosti. Nevěřil vlastním očím; myslel si, že je Petersonová úřednice, ne důstojnice zpravodajské služby. Zavezl ji na velvyslanectví, kde Petersonová ihned spěchala do kanceláře CIA, neboť věděla, že ji zanedlouho prohlásí za osobu nežádoucí v Sovětském svazu. Během několika dalších hodin, skoro až do ranních hodin, seděla uprostřed kanceláře a někdy i nevybíravými výrazy líčila svým kolegům jednotlivé události, přičemž jeden z nich si dělal poznámky pro hlášení na velitelství CIA. Kabelogram byl odeslán ve 3:30 ráno moskevského času.

Petersonová byla z celé té záležitosti sklíčená a vyčerpaná, vůbec netušila, jakým způsobem Ogorodnika odhalili. Před svým odletem z Moskvy na druhý den, v sobotu 16. července, toho moc nenaspala.

Pro ústředí CIA to byla zdrcující rána. Ogorodnik byl ceněný agent, první, který ukázal, že Angletonova éra je konečně překonána. Byl prozrazen a nikdo nevěděl proč. Řídící důstojník James Olson později vzpomínal na jeden výjev z ústředí CIA krátce poté, co se zpráva o odhalení Ogorodnika donesla do sovětské sekce. „Celá sovětská sekce od nejnižšího úředníka až jejich popudlivého starého šéfa, všichni brečeli,“ vzpomínal Olson. „Brečeli, protože jsme přišli o trigona. Věděli jsme, že trigon nás navždy opustil.“¹⁰

Petersonová se později dozvěděla, že Ogorodnik byl zatčen ve svém bytě. Svlékli jej do spodního prádla. Jelikož věděl, že KGB bude celá žhava dozvědět se každyčický detail jeho spolupráce se CIA, nabídl jim, že napíše doznání. Když mu podali jeho pero, bleskově prokousl pouzdro s kyani-dovou kapslí. Zemřel na místě dřív, než se KGB mohla dozvědět cokoliv dalšího.¹¹